

02 ned B – 14.1.18 – 1 Sam 3, 3b-10.19 – 1 Kor 6, 13c-15a.17-20 - Jn 1, 35-42 - Boží volání

Téma dnešní neděle se soustřeďuje na Boží volání adresované člověku a na lidskou odpověď k takovému volání.

V prvním čtení si můžeme všimnout, že Bůh volá konkrétního člověka jeho jménem. Bůh volá svého služebníka, chlapce Samuela. Charakteristikou Božího volání je, že se jedná o osobní, jedinečné a výlučné setkání člověka s Hospodinem. Samuelova odpověď prozrazuje jednak jeho připravenost, pozornost a naslouchání, ale také to, že nejdřív nechápal, co se děje. Protože neměl dostatek zkušeností, potřeboval čas a pomoc Eliho k rozpoznání Božího volání, Božího hlasu.

V evangeliu zase pozorujeme učedníky, kteří, inspirováni tím, co o Ježíši řekl Jan Křtitel, následují Krista. Oni chtějí vědět, kde Ježíš bydlí a zůstávají ten den u něho. Obvykle, když se ptáme po místě, kde někdo bydlí, tak se ptáme po tom, kde jsou kořeny toho člověka, které jej pomáhají definovat a které nám dávají lepší náhled do toho, kdo ten dotyčný člověk je. V našem případě v evangeliu učedníci chtějí vědět více o Kristu, chtějí lépe poznat tohoto tajemného Božího Beránka.

To, že Ježíš dává Šimonovi nové jméno, signalizuje také něco významného - totiž to, že Ježíš jemu dává novou identitu. Ježíš jej přijímá za vlastního. Ježíš uznává Šimona a zároveň ho v tomto setkání proměňuje. Dává mu nové poslání - být Petrem, být skálou, být prvním z apoštolů.

Zdá se, že dnešní druhé čtení se trochu vymyká tematice Božího volání a že je spíš pasáží z oblasti sexuální morálky. A také můžeme nabyt dojmu, jakoby se Desatero zredukovalo pouze na šesté přikázání. Nicméně si musíme uvědomit, v jaké souvislosti sv. Pavel tato slova píše: Apoštol Pavel se staví proti určitému proudu křesťanů, zvláště konvertitů z pohanství v rané církvi, kteří tvrdili, že svobodě křesťana se meze nekladou, že sexuální uspokojení je něco tak přirozeného jako ukojení hladu a žízně. Tudíž všechno je dovoleno a i ty nejjzávažnější sexuální hříchy jsou ospravedlněny.

Proti tomu sv. Pavel zdůrazňuje, že jako křesťané už nepatříme sami sobě, ale patříme Pánu, a tato jednota by neměla být narušena hříšnými sexuálními vztahy. Křesťan celým svým bytím, tělem i duší, se snaží odevzdávat sebe sama Bohu, patřit Bohu.

A tady jsme u jádra lidské odpovědi na Boží volání, která má být odpovědí odevzdání se. Tak jako Samuel potřebujeme pozorné srdce, ochotu naslouchat, potřebujeme čas a pomoc druhých k tomu, abychom mohli rozpoznat Boží volání. Tak jako učedníci v evangeliu jsme zváni jít za touhou stále hlouběji poznávat Krista, která je vyjádřena otázkou „*Mistře, kde bydlíš?*“ Toto zároveň reflektuje touhu zůstat s Kristem v jeho přítomnosti, tam, kde je on. Reflektuje to touhu být s ním v jednotě. Setkání Šimona s Ježíšem nám prozrazuje, že Ježíš nás respektuje takové, jací jsme, ale zároveň nás proměňuje a volá ke službě druhým - dává nám nový cíl, nový směr, nové naplnění.

Závěrem můžeme říci, že každý člověk je volán a hledán Bohem. V tomto volání se Bůh dává člověku poznat, a také pomáhá člověku objevit jeho vlastní kořeny, jeho identitu: to, kým člověk vlastně je. Boží volání nám sděluje, že pocházíme z Boží ruky, že Bohu patřit nepřestáváme a že k Bohu jsme znova a znova přitahováni nazpět.